

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Udrag fra Sparekassen

Citation: Hertz, Henrik: "Udvalgte dramatiske Værker", i Hertz, Henrik: *Udvalgte dramatiske Værker*, udg. af Tredie Bind , 1897, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz03val-shoot-idm139896128079008/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte dramatiske Værker

Jacob.

Med Forlov, Herr Neiersen! — siden vi ikke har noget Bedre at gjøre — hvorfor vil De endelig give Dem ud her i Huset for Understyrmand? Hvorfor ter Ingen vide, at De er Gier af Slib og Sabning? Jeg synes dog, det Fartsø, vi ere komme med, kan man være befjendt; og Laoning er sine 70,000 Piastre værd mellem Breitre. Jeg har nok hørt, at Eu og Anden, der vendte tilbage med tonne Kommer, har bildt Folk ind, han var en Matador. Men naar man har Skillingen som De, Herr Neiersen —

Nicolai.

Deg har nu mine Grude.

Jacob.

Ja, bliv ikke vred, forbi jeg spør'. Jeg har hentet Dem fra den Tid, De var Dreng. Vi har gjort Reisen sammen til Boston paa det Fartsø, som Herr Staarup var Rhedere til. Jeg havde føret for ham endel Aar og var godt anstrebet her i Huset; og see derfor sik jeg et Slags Tilshyn med Dem paa Slibet. I Begyndelsen smagte det Dem ikke. De gik og saae ligesaa melancholisk ud som en gammel Nedeckam, der har mistet Tænderne. Men siden gik det bedre, og det var Synd at sige Andet, end at De tilsligt fikslede Dem vel. Men saa maatte vi lade Dem blive i Boston, og jeg tog Syre tilbage. — Nu feier det sig saaledes, at jeg ifjor kommer paam

til Boston, og saa seer jeg, at Stibsbrennen er blevet Compagnon i et anseeligt Handelshus; og alle Folk tolter om, at De har nijst Gonduite, hvor det behovedes, og gjort Comptoirret store Ejendomme. Og saa tankte jeg ved mig selv: Der maa sidde et godt Hoved paa ham. Og saa derfor, Herr Reiersen, og fordi vi har været gamle Kjæfammerater, tankte jeg, at jeg vilde dog spørge Dem om Grundten —

Nicolai.

Du har Ret, gamle Kammerat! og jeg kan fortælle dig Alt med faa Ord. Kald det Stolthed, kald det Forfængelighed, kald det, hvad du vil; men jeg vil ifølge, at de skal tage vel imod mig her i Huset, fordi jeg bringer en Slump Pjastre med mig, men før min egen Skyld. Skaarup og hans Kone tog mig til sig som et fattigt Barn, dengang de selv ingen Børn havde. Siden kom de to Døtre, og jeg var tilovers. De har gjort mig meget Godt; Gud veed, at jeg erkender det. Men de har ikke forget tilgaons for min Opdragelse, da der var Tid dertil; de forstod ikke at behandle den ærefjære Dreng og misfandte mine Følelser. For hver Drengestreg, jeg gjorde, frænkede de mig med at lade mig høre deres Belgjerninger. Min Antonie forstod mit; hun alene havde Magt at flyre mig, og hun hun var Skyld i, at jeg ikke for længe siden var vendt min Bei. — Nu, fort og godt, i Boston vil jeg at vide, at det var gaaet tilagters med den gamle Skaarup, og jeg